

มุมมอง HUMAN RIGHTS PERSPECTIVE จาก

ปีที่ 24 ฉบับที่ 2
เดือนกุมภาพันธ์ 2568

SAVE UNYOUNG

ประธาน กสม. ส่งหนังสือด่วนที่สุดถึงนายกรัฐมนตรี หวั่นชาวอุยกูร์ ที่ถูกควบคุมตัวในไทยตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายต่อชีวิต หากถูกส่งกลับประเทศต้นทาง อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

“การไม่ผลักดันบุคคลไปสู่อันตราย” (Non - refoulement principle) คือหลักสิทธิมนุษยชนสากลสำคัญซึ่งใช้และเป็นที่ยอมรับทั่วไปของรัฐบาลต่าง ๆ ในโลก ทั้งยังเป็นองค์ประกอบสำคัญของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ (customary international law) หลักการนี้ได้รับรองสิทธิของผู้แสวงหาที่ลี้ภัย หรือผู้อพยพที่จะต้องไม่ถูกผลักดันกลับไปยังประเทศที่พวกเขามีความเสี่ยงต้องเผชิญภัยร้ายแรงต่อชีวิตหรืออิสรภาพ หรืออาจได้รับการคุกคามด้วยเหตุทางเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ สมาชิกภาพในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งทั้งทางสังคมและการเมือง

หลักการไม่ผลักดันบุคคลไปสู่อันตรายปรากฏในพันธกรณีสำคัญด้านสิทธิมนุษยชน เช่น กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) และอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (CAT) ที่ประเทศไทยเป็นภาคีและมีพันธกรณีต้องปฏิบัติตาม

อ่านต่อหน้า 2

ประธาน กสม. ส่งหนังสือด่วนที่สุดถึงนายกรัฐมนตรี หวั่นชาวอุยกูร์ที่ถูกควบคุมตัวในไทยตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายต่อชีวิตหากถูกส่งกลับประเทศต้นทาง อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

1 กสม. ชี้ ผู้ประกอบการละเมิดสิทธิอากรณีกีดกันกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย จากงานบริการนักท่องเที่ยวทะเลเปะบนอุทยานแห่งชาติตะรุเตาและสำนักงานเจ้าท่าสตูล แก้ไขปัญหา

4 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) สนับสนุนการทำหน้าที่ของ กสทช. เพื่อคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคและประโยชน์สาธารณะ

6 ข่าวกิจกรรม กสม.

7 ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปวางบรรทัดฐานเรื่องสิทธิสตรีในฝรั่งเศสตัดสินกรณีการยาปฏิชีวนะมีเพศสัมพันธ์กับสามีไม่ถือเป็นความผิด

8

กุมภาพันธ์ 2568 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้ติดตามข้อมูลเกี่ยวกับการเตรียมส่ง **“ชาวอุยกูร์”** (ชนกลุ่มน้อยชาวมุสลิม อาศัยอยู่ในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ทางตะวันตกเฉียงเหนือของสาธารณรัฐประชาชนจีน) ที่ถูกจับในข้อหาเดินทางเข้าประเทศไทยโดยผิดกฎหมาย และถูกกักตัวไว้นานกว่า 10 ปี กลับประเทศต้นทาง

กสม. มีความกังวลอย่างยิ่งว่าการส่งชาวอุยกูร์กลับประเทศต้นทาง จะทำให้ชาวอุยกูร์ตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายต่อชีวิตอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานอย่างร้ายแรงและขัดต่อหลักการไม่ผลักดันบุคคลไปสู่อันตราย

ผลกระทบการส่งชาวอุยกูร์กลับประเทศต้นทาง

- ขัดต่อเจตนารมณ์และคำมั่นของไทยที่ได้ให้ไว้ในการรณรงค์หาเสียงในการสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก HRC
- ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศมุสลิม
- ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้าระหว่างไทยกับประเทศตะวันตก
- ความเชื่อมั่นจากนานาประเทศ

นอกจากนี้ การส่งชาวอุยกูร์กลับ จะยังส่งผลกระทบต่อสถานะของประเทศไทยในประชาคมโลกตลอดจนต่อความสัมพันธ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างไทยกับมิตรประเทศที่สำคัญ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงมีหนังสือด่วนที่สุด ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2568 ถึงนายกรัฐมนตรี แจ้งข้อห่วงกังวลต่อการส่งชาวอุยกูร์กลับประเทศต้นทาง โดยขอให้พิจารณาเรื่องนี้ ดังนี้

ปีที่ 24 ฉบับที่ 2 เดือนกุมภาพันธ์ 2568

1 การส่งชาวอุยกูร์กลับประเทศต้นทาง จะกระทบต่อความน่าเชื่อถือของไทยในฐานะสมาชิกคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (HRC) เนื่องจาก**ขัดต่อเจตนารมณ์และคำมั่นของไทยที่จะส่งเสริมการเคารพและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่ได้ให้ไว้ในการรณรงค์หาเสียงในการสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก HRC** การที่ไทยได้รับเลือกเป็นสมาชิก HRC เมื่อเดือนตุลาคม 2567 ที่ผ่านมามีคะแนนสูงสุด สะท้อนให้เห็นว่าประเทศต่าง ๆ มีความเชื่อมั่นต่อนโยบายความมุ่งมั่นและการดำเนินการของไทยในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในหลายด้าน เช่น การออกกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการทรมานและการทำให้บุคคลสูญหาย ตามพันธกรณีในอนุสัญญา CAT ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การดูแลผู้หนีภัยผู้รับขบวนการเมียนมา การแก้ไขปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล เป็นต้น

2 กลุ่มประเทศมุสลิมหลายประเทศ รวมทั้งองค์การความร่วมมืออิสลาม (Organization of Islamic Cooperation: OIC) ได้มีท่าทีและติดตามสถานะของเรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้น **การส่งกลับชาวอุยกูร์ซึ่งนับถือศาสนาอิสลาม จะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศมุสลิมทั้งในอาเซียนและตะวันออกกลาง อาจกระทบต่อความสัมพันธ์กับ OIC ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อความพยายามของไทยในการแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ และอาจส่งผลให้สถานการณ์กลับมากว้างขวางยิ่งขึ้น** อันจะกระทบต่อสิทธิและความปลอดภัยในชีวิตของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งสวนทางกับนโยบายของรัฐบาลที่จะนำความสงบคืนสู่จังหวัดชายแดนภาคใต้และตั้งเป้าที่จะยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายด้านความมั่นคงในพื้นที่ภายในปี 2570

3 การส่งชาวอุยกูร์กลับประเทศต้นทาง จะส่งผลกระทบต่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้าระหว่างไทยกับประเทศตะวันตก ซึ่งให้ความสำคัญอย่างมากกับการเคารพสิทธิมนุษยชนในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ และอาจมีผลต่อการจัดอันดับความน่าเชื่อถือของไทยต่อนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยในสภาวะผันผวนทางเศรษฐกิจของโลกโดยตรง **รวมถึงต่อมาตรฐานการครองชีพและความกินดีอยู่ดีของประชาชนไทยเอง**

4 ประเทศไทยมีวิวัฒนาการในการพัฒนาประเทศมาหลายทศวรรษ ทั้งในบริบทของการเมือง สังคม เศรษฐกิจ จนมีศักดิ์ศรีและสถานะเป็นที่ยอมรับในประชาคมระหว่างประเทศ ในเรื่องการยึดมั่นในหลักการสากลและพันธกรณีระหว่างประเทศ โดยเฉพาะด้านสิทธิมนุษยชน **กสม. จึงขอกราบเรียนมาเพื่อนายกรัฐมนตรีทบทวนนโยบายการส่งกลับดังกล่าวโดยเร่งด่วน เพื่อไม่ให้ประเทศไทยสูญเสียการยอมรับและความเชื่อมั่นที่พัฒนามายาวนานข้างต้น และกระทบต่อประโยชน์ของประเทศและประชาชนโดยรวม**

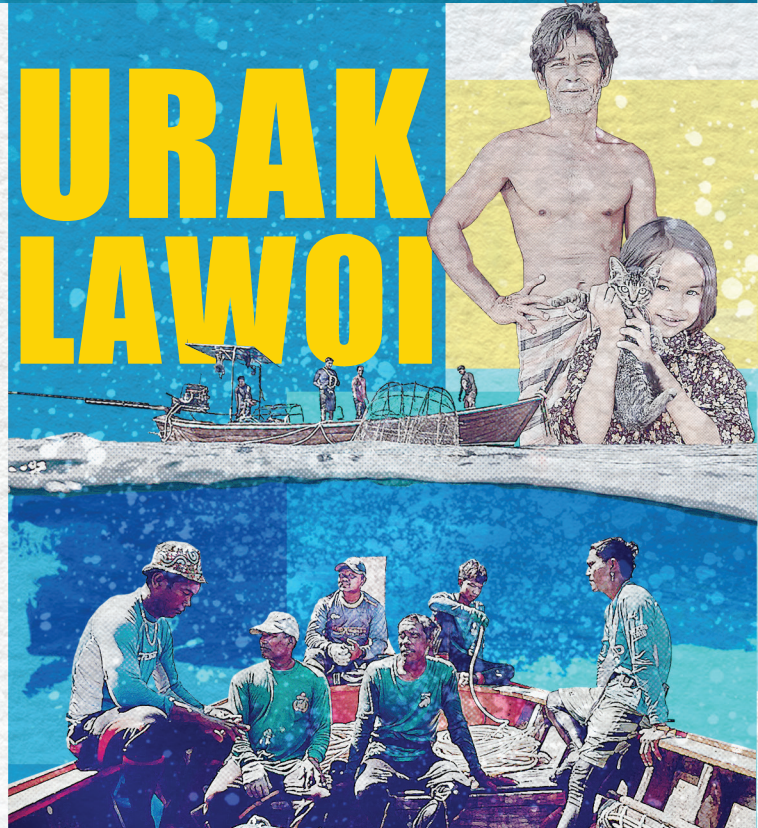
กสม. ชี้ ผู้ประกอบการละเมิดสิทธิฯ กรณีกีดกันกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ จากงานบริการนักท่องเที่ยวเกาะหลีเป๊ะ

แนะอุทยานแห่งชาติตะรุเตาและสำนักงานเจ้าท่าสตูล แก้ไขปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 40 บัญญัติรับรองเสรีภาพในการประกอบอาชีพ การจำกัดเสรีภาพนั้นจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อจัดการกีดกันหรือการผูกขาด การคุ้มครองผู้บริโภค การจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพื่งเท่าที่จำเป็นหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น มาตรา 43 (2) ได้รับรองให้บุคคลและชุมชนมีสิทธิจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และมาตรา 70 บัญญัติให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุขไม่ถูกรบกวน อันสอดคล้องตามมติคณะรัฐมนตรี (ครม.) เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2553 ซึ่งเห็นชอบหลักการแนวนโยบายในการฟื้นฟูวิถีชีวิตชาวเล

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้รับเรื่องร้องเรียนจากชมรมเรือหางยาวชาวเลอุรักลาไวย์เกาะหลีเป๊ะ (ผู้ร้อง) เมื่อเดือนมีนาคม 2565 ร้องว่า สมาชิกเรือหางยาว 210 ลำในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา จังหวัดสตูล **ไม่สามารถประกอบอาชีพรับส่งนักท่องเที่ยวจากเรือสปีดโบตไปยังหน้าชายหาดรอบเกาะหลีเป๊ะตามเดิมได้** เนื่องจากสมาคมผู้ประกอบการหลีเป๊ะ (ผู้ถูกร้อง) ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงที่เคยจ้างวานให้สมาชิกชมรมฯ บริการนักท่องเที่ยวโดยการขนกระเป๋าสัมภาระขึ้นจากเรือ ส่งผลให้ผู้ร้องสูญเสียรายได้ และยังพบว่าเรือสปีดโบตของผู้ถูกร้องได้ลักลอบเข้าจอดบริเวณหน้าชายหาดโดยไม่ผ่านทวนจิกซอร์วอลเลย์น้ำ ทำให้ปะการังแตกหักและพัดพื้นทรายในทะเลหายไป ผู้ร้องจึงได้เสนอให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตา และสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาสตูลแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยห้ามเรือสปีดโบตเข้ารับส่งนักท่องเที่ยวบริเวณหน้าชายหาด และขอให้ผู้ร้องได้กลับมาทำงานบริการนักท่องเที่ยวเช่นเดิม เพื่อให้สมาชิกชมรมซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ มีส่วนแบ่งรายได้จากการท่องเที่ยวบนเกาะหลีเป๊ะอย่างเป็นธรรม

กสม. ได้พิจารณาหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ระบุว่าชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ อาศัยอยู่บนเกาะหลีเป๊ะ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2452 ก่อนการประกาศเขตอุทยานแห่งชาติตะรุเตา และรัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะหลีเป๊ะ ส่งผลให้พื้นที่อยู่อาศัยและพื้นที่ทำกินถูกจำกัดลง ชาวเลอุรักลาไวย์จึงต้องหันมาประกอบอาชีพบริการด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น โดยในช่วงแรกได้ใช้เรือหางยาวรับส่งนักท่องเที่ยวจากโป๊ะกลางทะเลขึ้นบนเกาะ และบริการนำนักท่องเที่ยวดำน้ำชมปะการังตาม

เกาะต่าง ๆ ต่อมาผู้ร้องและสมาคมผู้ประกอบการหลีเป๊ะ ได้ทำข้อตกลงร่วมกันในการแบ่งรายได้โดยให้ผู้ร้องบริการยกกระเป๋าสัมภาระของนักท่องเที่ยวขึ้นจากเรือที่มาจอดเทียบทวนจิกซอร์วอลเลย์น้ำหน้าชายหาด แต่หลังการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 สมาคมผู้ประกอบการหลีเป๊ะได้ให้บริการเองและยกเลิกข้อตกลงดังกล่าว

กสม. เห็นว่า อุทยานแห่งชาติตะรุเตา มีหน้าที่คุ้มครอง บำรุงดูแล รักษา และจัดการอุทยานฯ ซึ่งรวมถึงเกาะหลีเป๊ะ และได้อนุญาตให้มีการทำการท่องเที่ยวในเกาะหลีเป๊ะ รวมทั้งกำหนดจุดจอดเรือให้สมาคมผู้ประกอบการหลีเป๊ะสามารถใช้ทวนจิกซอร์วอลเลย์น้ำเทียบหน้าชายหาดได้ ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 ประกอบกับระเบียบกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ว่าด้วยการเข้าไปในอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2563 โดยอุทยานแห่งชาติตะรุเตารับทราบข้อตกลงในการแบ่งสรรรายได้ระหว่างผู้ร้องกับผู้ถูกร้องเป็นอย่างดี แต่เมื่อสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 คลี่คลายลง ผู้ถูกร้องกลับผูกขาดงานบริการดังกล่าวไว้เอง โดยที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาไม่ได้พยายามที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว ทั้งที่เป็นหน่วยงานซึ่งสนับสนุนให้กลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์จัดตั้งสหกรณ์ชาวเลบริการท่องเที่ยวเกาะหลีเป๊ะ จำกัด

ขณะที่สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาสตูล มีหน้าที่ในการควบคุม การเดินเรือและกำหนดแนวร่องน้ำตามพระราชบัญญัติการเดินเรือ ในน่านน้ำไทย พุทธศักราช 2456 และอนุญาตให้มีการวางทุ่น จีคฮอว์ลลอยน้ำเพื่อบริการนักท่องเที่ยวและกำหนดแนวร่องน้ำ ในการเข้าท่าเรือและร่องน้ำสัญจร แต่สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค สาขาสตูล กลับไม่ควบคุมการเดินเรือรอบเกาะหลีเป๊ะรวมถึง การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ทำให้มีผู้ประกอบการบางราย นำเรือสปีดโบตเข้าเทียบชายหาดโดยไม่ผ่านทุ่นจีคฮอว์ลลอยน้ำ ส่งผลให้ผู้ร้องและกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ไม่สามารถ ประกอบอาชีพบริการนักท่องเที่ยวดังเดิมได้

กสม. พิจารณาแล้วเห็นว่า **การที่อุทยานแห่งชาติตะรุเตาและ สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาสตูลไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่และอำนาจ ของตนอย่างเคร่งครัด ส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ ไม่มีเสรีภาพในการประกอบอาชีพและไม่มีส่วนร่วมในการจัดการ และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ จึงเป็นการกระทำหรือ ละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อผู้ร้อง สหกรณ์ฯ และกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์** และการที่สมาคม ผู้ประกอบการหลีเป๊ะ ได้ยกเลิกข้อตกลงในการแบ่งรายได้ให้กับ กลุ่มผู้ร้องโดยอ้างผลกระทบทางเศรษฐกิจจากสถานการณ์โควิด 19 แม้ต่อมาที่การท่องเที่ยวเกาะหลีเป๊ะได้ฟื้นตัว แต่ก็ไม่ได้ทำให้ ผู้ร้องและกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ ได้รับประโยชน์จาก การท่องเที่ยวเกาะหลีเป๊ะและยังคงไม่สามารถประกอบอาชีพ งานบริการนักท่องเที่ยว รวมถึงยังคงไม่ได้รับการจัดสรรรายได้จาก ผู้ถูกร้อง ซึ่งอ้างว่าจะสนับสนุนเฉพาะตัวแทนที่มาจากกลุ่มชาติพันธุ์

ชาวเลอุรักลาไวย์เท่านั้น ดังนั้น **การที่ผู้ถูกร้องผูกขาดอาชีพ งานบริการนักท่องเที่ยวไว้เอง และเลือกสนับสนุนเฉพาะ กลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์บางกลุ่ม จึงเป็นการกีดกัน การประกอบอาชีพของกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์โดยรวม ซึ่งเป็นการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อผู้ร้อง**

ด้วยเหตุผลข้างต้น กสม. จึงมีมติให้มีข้อเสนอแนะไปยัง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ดังนี้

1 มาตรการในการป้องกันหรือแก้ไขการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตา สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาสตูล และสมาคมผู้ประกอบการเกาะหลีเป๊ะทำข้อตกลงเป็นลายลักษณ์ อักษรร่วมกันกับผู้ร้อง สหกรณ์ฯ และกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ ในเรื่องการจัดสรรรายได้ และงานบริการนักท่องเที่ยวของเกาะหลีเป๊ะ ทั้งนี้ ผลประโยชน์ที่ได้รับต้องไม่น้อยกว่าหรือเทียบเท่ากับที่ผู้ร้องเคย ได้รับมาก่อนเกิดสถานการณ์โควิด 19 นอกจากนี้ให้อุทยานแห่งชาติ ตะรุเตา สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาสตูล ออกประกาศหรือ ระเบียบในการควบคุม ป้องกัน ฝ่าละเมิด กิจกรรมการท่องเที่ยว และกิจกรรมอื่น ๆ รวมถึงการนำเรือทุกประเภทเข้าเทียบชายหาด และบังคับใช้กฎหมายกับผู้ฝ่าฝืนอย่างเคร่งครัด

ทั้งนี้ให้ติดประกาศหรือสื่อสารประชาสัมพันธ์การกำหนด แนวปฏิบัติให้ผู้ร้อง สหกรณ์ฯ กลุ่มชาติพันธุ์ชาวเลอุรักลาไวย์ สมาคมผู้ประกอบการเกาะหลีเป๊ะ นักท่องเที่ยว และประชาชนทราบ ทุกช่องทาง พร้อมทั้งเปิดช่องทางรับเรื่องร้องเรียน เพื่อจะได้ทราบ ถึงปัญหาและแก้ไขได้ทันเวลาที่ รวมทั้งให้กลุ่มชาติพันธุ์ชาวเล อุรักลาไวย์ และประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างเหมาะสม

2 มาตรการในการส่งเสริม และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

ให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตา นำกระบวนการตรวจสอบ สิทธิมนุษยชนอย่างรอบด้าน (HRDD) มาใช้ในการกำกับดูแล การประกอบกิจการของสมาคมผู้ประกอบการเกาะหลีเป๊ะ ให้เป็นไปตามหลักการชี้แนะแห่งสหประชาชาติว่าด้วยธุรกิจกับ สิทธิมนุษยชน (UNGPs) รวมทั้งส่งเสริมให้สมาคมผู้ประกอบการฯ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ UNGPs

นอกจากนี้ให้อุทยานแห่งชาติตะรุเตา สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค สาขาสตูล ร่วมกันศึกษาหาปัจจัยและสาเหตุที่ทำให้เกิดผลกระทบ ต่อระบบนิเวศชายฝั่ง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของ เกาะหลีเป๊ะ และหาวิธีการป้องกันและแก้ไขผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งรวมถึงผลกระทบจากการประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยวด้วย และจัดให้มีเจ้าหน้าที่ เครื่องมือและอุปกรณ์ให้เหมาะสมเพียงพอ ต่อการคุ้มครอง บำรุง ดูแล รักษา และการบริหารจัดการพื้นที่ อุทยานแห่งชาติตะรุเตา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) สนับสนุนการกำหนดที่ของ กสทช. เพื่อคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคและประโยชน์สาธารณะ

ตามที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางมีคำพิพากษา เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2568 ตัดสินจำคุก 2 ปี **ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.พิรงรอง รามสูต กรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.)** ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบฯ กรณีออกหนังสือแจ้งไปยังผู้ได้รับอนุญาตประกอบกิจการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ทุกราย เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพผ่านกล่องรับสัญญาณโทรทัศน์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตและแอปพลิเคชัน True ID ซึ่งต่อมาศาลอนุญาตให้ประกันตัวชั่วคราวและเกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์รวมทั้งตั้งคำถามถึงการทำหน้าที่ เพื่อปกป้องสิทธิผู้บริโภคของ กสทช. ตามมา นั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ในฐานะสถาบันสิทธิมนุษยชนระดับชาติ ขอเน้นย้ำว่า **บริการด้านการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมในทุกรูปแบบเป็นบริการสาธารณะที่จำเป็นขั้นพื้นฐาน มีผลต่อการส่งเสริมความรู้และคุณภาพชีวิตของประชาชน ประชาชนในฐานะผู้บริโภค จึงต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิ และรัฐต้องจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคด้านต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม** อันสอดคล้องตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 46 มาตรา 56 วรรคสี่ และมาตรา 61

ด้วยเหตุนี้ กสม. จึงขอสนับสนุนการกำหนดที่ของ กสทช. ในการกำกับดูแลเส้นความถี่อันเป็นทรัพยากรของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ ตลอดจนการกำกับดูแลกิจการการสื่อสารเพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคอย่างเป็นอิสระโดยปราศจากการครอบงำทั้งจากอำนาจทางการเมืองและอำนาจทุน และขอเรียกร้องให้หน่วยงานของรัฐทุกฝ่ายรวมถึง กสทช. ยืนหยัดในการทำหน้าที่อย่างสุจริต โปร่งใส โดยคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ

ขณะเดียวกัน กสม. ขอเรียกร้องให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องยึด**หลักการชี้แนะว่าด้วยธุรกิจและสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (UN Guiding Principles on Business and Human Rights: UNGPs)** และแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อร่วมกันพัฒนากฎหมายและนโยบายสาธารณะให้เท่าทันสถานการณ์ภูมิทัศน์สื่อที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยคงไว้ซึ่งหลักการสำคัญคือการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ อันจะส่งผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมและยั่งยืน

HUMAN RIGHTS NEWS

กสม. หรือ ผบ.ทอ. ประสานความร่วมมือส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ป้องกันการซ้อมทรมาน วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568 **นางสาว ปิตักญจน์ สิกธิเดช และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาติ เศรษฐมาลินี** กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พร้อมด้วยผู้บริหารและเจ้าหน้าที่สำนักงาน กสม. เข้าพบ **พลอากาศเอก พันธุ์ศักดิ์ พัฒนกุล** ผู้บัญชาการทหารอากาศ (ผบ.ทอ.) และคณะ เพื่อหารือเกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ประเด็น การป้องกันการทรมาน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุญคนสูญหาย พ.ศ. 2565 และ อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำแย่ศักดิ์ศรี (CAT) ที่ประเทศไทย เป็นภาคี ณ กองบัญชาการกองทัพอากาศ เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ

กสม. หรือองค์กรต่อต้านคอร์รัปชันฯ วางแนวทางการทำงานเพื่อแก้ปัญหาการทุจริต **กับการละเมิดสิทธิมนุษยชน** วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2568 **นางสาวพรประไพ กาญจนรินทร์** ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ **นางปรีดา คงแป้น ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาติ เศรษฐมาลินี** **นางสาวศยามล ไกยูรวงศ์** **นางสาวปิตักญจน์ สิกธิเดช** **นายอัสนัต ภัยหลักรัณ** และ **นางสาวสุกัฏรา นาคะผิว** กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พร้อมด้วย ผู้บริหารสำนักงาน กสม. หารือร่วมกับองค์กรต่อต้านคอร์รัปชันฯ (ประเทศไทย) (ACT) โดย **นายมานะ นิมิตมงคล** ประธานองค์กรต่อต้านคอร์รัปชันฯ และคณะ เกี่ยวกับการทำงาน

เพื่อแก้ปัญหาการทุจริตกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นปัญหาและผลกระทบที่มีความเชื่อมโยงกัน ณ ห้องประชุมประธาน กสม. ชั้น 7 สำนักงาน กสม.

กสม. หารือกับผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิในสุขภาพ วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2568 **นางสาวพรประไพ กาญจนรินทร์** ประธานกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ **นางปรีดา คงแป้น** **นางสาวศยามล ไกยูรวงศ์** **นายอัสนัต ภัยหลักรัณ** และ **นางสาวสุกัฏรา นาคะผิว** กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พร้อมด้วย ผู้บริหารสำนักงาน กสม. ให้การต้อนรับ **Dr. Tlaleng Mofokeng** ผู้รายงานพิเศษ แห่งสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิในสุขภาพ ในโอกาสเดินทางเยือนประเทศไทย อย่างเป็นทางการ เพื่อหารือในประเด็นบทบาทและหน้าที่ของคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ในการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนในไทย และประเด็นสิทธิในสุขภาพ โดยในการเยือนครั้งนี้ Dr. Tlaleng Mofokeng จะหารือกับหน่วยงานภาครัฐ องค์กรอิสระ ภาคประชาสังคม และภาควิชาการ เรื่องสถานการณ์และความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในสุขภาพ เพื่อรวบรวมข้อมูลและจัดทำรายงานเสนอต่อคณะมนตรี สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (HRC) ในการประชุมสมัยที่ 62 ซึ่งจะจัดขึ้นในเดือนมิถุนายน 2568 ณ ห้องประชุมประธาน กสม. ชั้น 7 สำนักงาน กสม.

กสม. เข้าพบรองปลัดกระทรวงมหาดไทย หารือแนวทางแก้ไขปัญหาค่าเช่า **ผู้ถูกย้ายซื้อน้ำทะเลในบ่อนกลาง** วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2568 ที่กระทรวงมหาดไทย **นางสาวปิตักญจน์ สิกธิเดช** **นางสาวสุกัฏรา นาคะผิว** และ **นางปรีดา คงแป้น** กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พร้อมด้วยผู้บริหารสำนักงาน กสม. เข้าพบเพื่อหารือ ร่วมกับ **นายชำนาญวิทย์ เตรัตน์** รองปลัดกระทรวงมหาดไทย กรณีบุคคลที่ไม่มีชื่อ ในทะเบียนบ้าน และถูกจำหน่ายชื่อไปอยู่ในทะเบียนบ้านกลาง สืบเนื่องจาก กสม. ได้รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนผู้ได้รับผลกระทบจากการถูกย้ายชื่อและรายการ

ไปอยู่ในทะเบียนบ้านกลาง ทำให้ไม่ได้รับสิทธิในการเป็นบุคคลตามกฎหมายและประสบปัญหา เช่น เมื่อบัตรประจำตัวประชาชนหมดอายุ สูญหาย หรือชำรุด จะไม่สามารถขอทำบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ได้ และไม่มีสิทธิในการรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และเงินเบี้ย ความพิการ เป็นต้น

ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปวางบรรทัดฐาน เรื่องสิทธิสตรีในฝรั่งเศส ตัดสินกรณีกรรยาปฏิเสธ มีเพศสัมพันธ์กับสามี ไม่ถือเป็นความผิด

เร็ว ๆ นี้ เมื่อเดือนมกราคม 2568 ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป (European Court of Human Rights - ECHR) มีคำพิพากษา ตัดสินกรณีการฟ้องหย่าในฝรั่งเศสที่กลายเป็นบรรทัดฐานสำคัญ ในเรื่องสิทธิสตรีอันเกี่ยวข้องกับคามยินยอมพร้อมใจทางเพศ ระหว่างคู่แต่งงาน กรณีดังกล่าวสืบเนื่องจากฝ่ายสามีได้ฟ้องหย่า ภรรยาวัย 69 ปี ด้วยเหตุที่ภรรยาไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย แต่ศาล สิทธิมนุษยชนยุโรป ได้ตัดสินให้ผู้เป็นภรรยาไม่มีความผิดจาก การปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ดังกล่าว โดยระบุว่า **หน้าที่ของ คู่แต่งงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศสัมพันธ์ควรตั้งอยู่บนฐาน ของคามยินยอมพร้อมใจกันทั้งสองฝ่าย สิทธิในเนื้อตัวร่างกาย ของบุคคลมีความสำคัญเหนือกว่าข้อผูกมัดของการแต่งงาน การกระทำใดที่ไม่ผ่านการยินยอมพร้อมใจถือเป็นความรุนแรง ทางเพศ** อย่างไรก็ตาม ศาลระบุว่า การที่สามีฟ้องหย่าภรรยา ไม่ใช่เรื่องผิดแต่เหตุแห่งการฟ้องหย่าที่ยอมรับได้ควรมีที่มาจาก ความสัมพันธ์ที่แตกหักระหว่างคนสองคน ซึ่งไม่อาจหวนกลับมา คืนดีกันได้ มิใช่เรื่องการไม่สมยอมทางเพศ

คดีดังกล่าว เริ่มมีการฟ้องร้องกันตั้งแต่ปี 2555 โดยเมื่อปี 2562 ศาลอุทธรณ์เมืองแวร์ซายตัดสินเข้าข้างฝ่ายสามี ขณะที่ศาลฎีกา ฝรั่งเศสก็ปฏิเสธข้ออุทธรณ์ของฝ่ายภรรยา เมื่อปี 2564 ฝ่ายภรรยา

จึงยื่นคำร้องต่อศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป โดยระบุว่า **เธอไม่อาจ ยอมรับคำตัดสินของศาลในฝรั่งเศสซึ่งถือเป็นการลิดรอน เสรีภาพของเธอในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรือนร่างของตัวเอง ในขณะที่เธอก็เป็นการส่งเสริมให้สามีของเธอและคนอื่น ๆ ใช้อำนาจบีบบังคับภรรยาตัวเองได้** โดยกลุ่มสิทธิสตรีในฝรั่งเศส ต่างให้การสนับสนุนฝ่ายภรรยา และออกแถลงการณ์เมื่อปี 2564 ระบุว่า การแต่งงานไม่ได้หมายถึงการจำต้องตกเป็นทาสในกิจกรรม ทางเพศ สอดคล้องกับสถิติการข่มขืนในฝรั่งเศสที่ว่าเกือบครึ่งหนึ่ง ของกรณีข่มขืนเกิดขึ้นโดยการกระทำของคู่รักหรือคู่แต่งงาน

ทั้งนี้ ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป หรือ ECHR เป็นศาลที่อยู่ภายใต้ คณะมนตรียุโรปที่มีสมาชิก 46 ประเทศ เป็นศาลที่บังคับใช้ อนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน คำตัดสินของศาลจึงไม่ใช่แค่ ข้อเสนอแนะแต่มีผลผูกมัดทางกฎหมาย โดยหลังจากนี้ศาลยุโรป จะไม่มีการตีความกฎหมายฝรั่งเศสตามหลักประมวลกฎหมาย คริสตศาสนจักร ที่กำหนดให้ผู้หญิงมีพันธะต้องรักษาความสัมพันธ์ ทางเพศในการแต่งงานอีกต่อไป

ที่มา: **The Guardian**

จัดทำและเผยแพร่โดย

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550
อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคารบี) ชั้น 6-7
120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่
กรุงเทพมหานคร 10210

โทรศัพท์: 0-2141-3800 และ 3900
: 0-2141-3913 และ 3919

สายด่วนร้องเรียน: 1377

ร้องเรียน: help@nhrc.or.th

เว็บไซต์: www.nhrc.or.th

ขอความกรุณา
ตอนแบบประเมินออนไลน์